

Arrest

nr. 59 845 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient een eerste asielaanvraag in op 29 maart 2005 die resulteert in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 19 oktober 2005 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens de verklaringen van verzoeker keerde hij in de zomer van 2005 terug naar Turkije.

Op 19 mei 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in te Denemarken. In het kader van de Verordening EG 343/2003 van 18 februari 2003 werd hij op 6 juli 2007 aan de Belgische autoriteiten overgedragen.

Op 9 juli 2007 dient verzoeker opnieuw in België een asielaanvraag in die resulteert in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2008 gekend onder nummer 20 946 dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 10 februari 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 quinquies uitgereikt.

Verzoeker dient meermaals tevergeefs een asielaanvraag in.

Op 6 december 2010 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. Bij beslissing van 12 januari 2011 wordt deze asielaanvraag niet in overweging genomen.

Inmiddels dient verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 augustus 2010, met kennisgeving op 19 augustus 2010, wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend in de gemeente HOESELT en op 10.02.2010 werd overgemaakt aan uw gemeente door:

*P., S. (R.R.: (...))
nationaliteit: Iran
geboren te (...) op (...)
adres : (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. De advocaat van betrokkene vermeldt immers zelf dat betrokkene pas sinds 21 mei 2007 ononderbroken op het Belgisch grondgebied zou verblijven. De advocaat meent dat dit gelet op het eerdere verblijf van verzoeker in België in 2005 zou moeten volstaan. Betrokkene diende effectief een asielaanvraag in op 29 maart 2005 maar verliet nadien het Belgisch grondgebied en verbleef achtereenvolgens in Turkije en Denemarken. Vervolgens vroeg betrokkene op 19 mei 2007 asiel aan in Denemarken. In het kader van een Dublin-overeenkomst werd België verantwoordelijk gesteld voor deze asielaanvraag en betrokkene werd naar België overgebracht op 06 juli 2007. Aangezien in de vernietigde instructie duidelijk wordt vermeld dat er een ononderbroken verblijf in België moet aangetoond worden sinds ten minste 31 maart 2007, kan betrokkene zich dus niet op punt 2.8B van de vernietigde instructie beroepen. Met het eerdere verblijf in ons land van betrokkene kan geen rekening worden gehouden aangezien betrokkene zelf aangeeft België te hebben verlaten. Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij de werkgever Dhr. Y. M. (...), maar dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 21.05.2007 in België verblijft, Nederlandse les gevolgd heeft, een sociaal netwerk zou uitgebouwd hebben en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, werkwilgig zou zijn en over twee werkaanbiedingen beschikt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, die hij indiende op 29.03.2005 werd afgesloten op 21.10.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Hierna verliet betrokkene het Belgisch grondgebied. Op 09.07.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die op 19.12.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 03.04.2009 diende betrokkene een derde asielaanvraag in die op 16.04.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname, door hem dezelfde dag betekend. Betrokkene diende op 25.06.2009 een vierde asielaanvraag in die op 29.07.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname, dezelfde dag betekend. Betrokkene diende op 29.10.2009 een vijfde asielaanvraag in die op 11.01.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname, dezelfde dag betekend. Betrokkene diende op 19.02.2010 een zesde asielaanvraag in die op 22.02.2010 door Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname, dezelfde dag betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Tussen al deze procedures verbleef betrokkene illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures -namelijk respectievelijk ongeveer zeven maanden, anderhalf jaar, twee weken, een maand, twee en een halve maand en drie dagen voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.“

2. Over de ontvankelijkheid

Op de laatste pagina van het verzoekschrift vordert verzoeker hem *“in het bezit te stellen van een voorlopige verblijfsvergunning (...)”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd *“verzoeker in het bezit te stellen van een voorlopige verblijfsvergunning (...)”*. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een afgifte van een verblijfsvergunning tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.”*

Het middel wordt verwoord als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat men in casu niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële

motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de minister dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.

Dat de bestreden beslissing derhalve faalt naar feiten en naar recht. Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing a contrario duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing zowel in feit als in rechte gemotiveerd werd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002) .

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ook meent dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en "*dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.*" Evenwel kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in de uiteenzetting van dit middel nalaat in concreto aan te duiden wat zijn inhoudelijke kritiek is op welk van de motieven van de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe te raden welke motieven verzoeker bekritiseert en op welke wijze hij dit doet. Bij gebreke aan een nadere toelichting van dit onderdeel, is dit onderdeel onontvankelijk. Immers, luidens artikel 39/69, §1,

tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."*

Het middel wordt verwoord als volgt:

*"Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat men als redelijke en zorgvuldige overheid enige terughoudendheid aan de dag dient te leggen en niet de vorm om de vorm dient te sanctioneren.
Dat in dit concreet geval de beslissing van onontvankelijkheid een zuiver procedurele beslissing betreft die totaal voorbijgaat aan de overvloedige argumentatie ten gronde.
Kennelijk past de Minister de instructie zeer strikt toe en legt men in deze aangelegenheid geen enkele redelijkheid aan de dag.
Aangezien verzoeker zich echter gedurende verschillende jaren intensief heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, legt men zomaar naast zich neer.
Dat men op die manier aan verzoeker de kans ontnemt om hun regularisatieaanvraag positief beantwoord te zien.
Dat deze nochtans ruime slaagkansen had en een dossierbundel had samengesteld.
Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Aangezien op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.
Dat bovenstaand middel ernstig is."*

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*"De verwerende partij merkt op dat verzoeker, die niet betwist dat hij niet aan de vooropgestelde voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert tenminste 31 maart 2007 voldoet, bezwaarlijk kan voorhouden dat hij wel geregulariseerd had moeten worden op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.
De beslissing is allerm minst onzorgvuldig of onredelijk, nu de vernietigde instructie als referentiekader werd gebruikt om de beslissing te nemen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft immers een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.
De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.
In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het tweede middel is niet ernstig."*

3.2.3. In de mate dat verzoeker enkel *"algemene beginselen van behoorlijk bestuur"* als geschonden aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waar erop wordt gewezen dat het nalaten precies aan te duiden welke beginselen verzoeker geschonden acht, de onontvankelijkheid van het onderdeel tot gevolg heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker betoogt dat: *“Dat men als redelijke en zorgvuldige overheid enige terughoudendheid aan de dag dient te leggen en niet de vorm om de vorm dient te sanctioneren. Dat in dit concreet geval de beslissing van onontvankelijkheid een zuiver procedurele beslissing betreft die totaal voorbijgaat aan de overvloedige argumentatie ten gronde.”*, merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk werd verklaard maar ongegrond. Deze grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De stelling van verzoeker *“Kennelijk past de Minister de instructie zeer strikt toe en legt men in deze aangelegenheid geen enkele redelijkheid aan de dag. Aangezien verzoeker zich echter gedurende verschillende jaren intensief heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, legt men zomaar naast zich neer. Dat men op die manier aan verzoeker de kans ontnemt om hun regularisatieaanvraag positief beantwoord te zien. Dat deze nochtans ruime slaagkansen had en een dossierbundel had samengesteld. Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”* kan evenmin gevolgd worden. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu verwijt verzoeker de bestreden beslissing geen positief antwoord te geven op diens aanvraag terwijl hij zich jaren intensief heeft geïntegreerd maar laat hij na aan te duiden op basis van welke bepaling een jaren intensieve integratie leidt tot de machtiging tot verblijf.

De Raad herinnert eraan dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling

van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat de verzoekende partij zich beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en zij niet sedert 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verbleef, zoals verzoeker zelf aangeeft in haar verzoekschrift.

In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria. Verzoeker toont geenszins aan dat het bestuur zijn ruime discretionaire bevoegdheid heeft overschreden nu een ononderbroken verblijf sedert 31 maart 2007 een cumulatieve voorwaarde is om te voldoen aan het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker nalaat in concreto aan te duiden op welke wijze de overheid haar bevoegdheid heeft overschreden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid.

Het middel wordt verwoord als volgt:

*“Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat men als redelijke en zorgvuldige overheid enige terughoudendheid aan de dag dient te leggen en niet de vorm om de vorm dient te sanctioneren.
Dat in dit concreet geval de beslissing van onontvankelijkheid een zuiver procedurele beslissing betreft die totaal voorbijgaat aan de overvloedige argumentatie ten gronde.
Kennelijk past de Minister de instructie zeer strikt toe en legt men in deze aangelegenheid geen enkele redelijkheid aan de dag.
Aangezien verzoeker zich echter gedurende verschillende jaren intensief heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, legt men zomaar naast zich neer.
Dat men op die manier aan verzoeker de kans ontnemt om hun regularisatieaanvraag positief beantwoord te zien.
Dat deze nochtans ruime slaagkansen had en een dossierbundel had samengesteld.
Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Aangezien op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.
Dat bovenstaand middel ernstig is.”*

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar verzoeker meent dat de aanvraag niet mocht beoordeeld worden in het licht van de instructie dd. 19 juli 2009, verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen.
Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen juist omwille van het verzekeren van de rechtszekerheid.
De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden.
Nu verzoeker zich bij zijn aanvraag uitdrukkelijk gebaseerd heeft op punt 2. 8B van de vernietigde instructie, kan de verwerende partij bezwaarlijk verweten worden de aanvraag onderzocht te hebben in het licht van deze criteria.
Verzoeker betwist overigens niet dat hij niet voldoet aan het criterium 2.8.B.
Het derde middel is niet ernstig.”*

3.3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Verzoeker verwijt in het middel de verwerende partij toepassing te hebben gemaakt van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 terwijl deze instructie werd vernietigd. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Vooreerst kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten toepassing te maken van een criterium dat hij zelf heeft aangehaald. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij enig belang heeft bij deze grief. In de beslissing wordt gesteld: *“Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”*, wat in casu is geschied. De Raad herhaalt dat het de verwerende partij toekomt de criteria die betrekking hebben op de gegrondheidsfase van een onderzoek in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bepalen en te definiëren en toe te passen, dit in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid die artikel 9bis van de Vreemdelingenwet haar toekent. De Raad van State is overgegaan tot de vernietiging van de instructie betreffende de ontvankelijkheidsvoorwaarde. Deze vernietiging belet de verwerende partij niet om dezelfde gegrondheidscriteria te bepalen.

In de mate dat verzoeker opnieuw stelt dat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard is dit onjuist en berust de grief op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing die de aanvraag ongegrond verklaart.

Voorts is de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig genomen omdat deze geen rekening hield met het gegeven dat verzoeker België mogelijkerwijze verliet ten gevolge van een bevel.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Het middel wordt verwoord als volgt:

“Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://wAvw.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Aangezien het volledige familiale en gezinsleven van verzoeker zich afspeelt in België. Verzoeker kwam een eerste keer aan in België op 27.03.2005. Vervolgens verbleef verzoeker geruime tijd in België.

Met Iran heeft verzoeker geen familiale contacten meer. Bij een gedwongen terugkeer zou ze helemaal alleen een volledig nieuw leven moeten opbouwen.

Zodoende is aangetoond dat de familiale banden van verzoeker zodanig verankerd zijn in België, dat het doorknippen van deze banden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Ten derde is er ook wat betreft het professionele leven van verzoeker sprake van verschillende mogelijkheden op een vaste betrekking.

Dat uit het dossier, uit de hierboven uitgelegde situatie en in de aanvullingen, duidelijk blijkt dat verzoeker haar recht op een gezinsleven alleszins niet op een zelfde kwalitatieve manier kunnen uitoefenen in Iran dan in België.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voornoemd recht op een gezinsleven zonder meer schendt.

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familieleven in deze zaak niet betwist wordt noch kan worden betwist. Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is.

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf.

Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Verzoekers maken geen gevaar uit voor de Belgische samenleving en zijn geïntegreerd.

De verwijdering van het grondgebied in het licht van art. 8.2 E.V.R.M. een bij de wet voorziene toegelaten inmenging van het openbaar gezag. Gelet op de geschetste omstandigheden is die maatregel echter niet evenredig.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is. Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden de betrokken vreemdelinge niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)"

Verwerende partij heeft de eer te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd werd, noch dat artikel 8 EVRM geschonden werd.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel is niet ernstig."

3.4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Noch in de aanvraag om machtiging tot verblijf noch in het verzoekschrift preciseert verzoeker wie deel zou uitmaken van zijn gezin. Verzoeker heeft geen kinderen en toont evenmin aan dat hij een partner heeft met wie hij een gezin vormt. Verzoeker haalt aan dat het gezin zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn, wat een juiste stelling is, maar laat na uiteen te zetten of en hoe hij een gezin zou vormen of hebben. Verzoeker heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij niet bekend gemaakt dat hij een familiaal en/of gezinsleven heeft in België en toont dit niet aan. Een politieel woononderzoek van 13 februari 2010 toont aan dat verzoeker in een gemeubelde kamer woont. Verzoeker legde een huurovereenkomst betreffende een studentenkamer voor. In zijn aanvraag maakt hij geen melding van bestaande familieleden en/of partner in België. Derhalve kan hij niet op dienstige wijze aanvoeren dat zijn familie- en gezinsleven geschonden is.

Wat zijn privéleven betreft herinnert de Raad eraan dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België, een integratie van verscheidene jaren heeft en een professioneel leven heeft, niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Evenmin geeft het bestaan van "*verschillende mogelijkheden op een vaste betrekking*" automatisch recht op een machtiging tot verblijf. Evenmin gaf hij concrete elementen aan die zouden kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker beperkt de invulling van zijn privéleven tot de stelling dat hij in België "*heel wat contacten heeft opgebouwd, geïntegreerd is*" en "*een concreet vooruitzicht op een tewerkstelling heeft.*" Hij verwijst naar de cursus Nederlands en jobaanbiedingen en zijn taalkennis en het bestaan van een ruime vrienden- en kennissenkring, gestaafd met stukken en diverse verklaringen van personen over het gedrag van verzoeker. Dergelijke elementen tonen op zich niet aan dat er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een schending van het privéleven, wat overigens door verzoeker evenmin werd aangevoerd in zijn aanvraag. Derhalve kan verzoeker thans de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het

in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit zou hebben geschonden. Dergelijke precisering ontbreekt in de aanvraag en in het verzoekschrift. Algemene beschouwingen, zoals het hebben van een professioneel leven en verankering van "*familiale banden*" zonder enige aanduiding van welke familieleden, voldoen hier niet aan. Bovendien dient rekening te worden gehouden met het relatief korte verblijf van verzoeker in België. Uit het hoofdzakelijk theoretisch betoog van verzoeker kan geen schending van artikel 8 EVRM afgeleid worden.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN